

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன்
நினைவுப் பேருரை - 2017

ஈழத்தில் “சைவமும், தமிழும்”
என்னும் கருத்துநிலை உருவாக்கம்

பேருரை வழங்குபவர்

பேராசிரியர் திருமதி.சுபதினி ரமேஸ்
தலைவர், மொழியியல் ஆங்கிலத்துறை

கைலாசபதி கலையரங்கம்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

13.01.2017

சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் நினைவுப் பேருரை - 2017

ஈழத்தில் “சைவமும், தமிழும்” என்னும்
கருத்து நிலை உருவாக்கம்

பேருரை வழங்குபவர்

பேராசிரியர். சுபதினி ரமேஸ்
தலைவர்
மொழியியல் ஆங்கிலத்துறை
கலைப்பீடம்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

13.01.2017

சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன்
LADY LILAVATHI RAMANATHAN

V108.10.81

சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் நினைவுப் பேருரை

ஆண்டுதோறும் சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் நினைவுப் பேருரை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தினால் வருடாந்த பட்டமளிப்பு விழாவின் பின்னர் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றது. இது சேர்.பொன். இராமநாதன் மற்றும் சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் அவர்கள் இருவரையும் நினைவுகூரும் வகையிலும், அவர்களின் அளப்பரிய சேவைகளை எடுத்துக்காட்டும் வகையிலும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் அத்திவாரமாகப் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி அமைந்தமையை இட்டும் நினைவுகூரும் வகையில் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றது.

இந்த வருடம் இந்த நினைவுப் பேருரையினை மொழியியற் பேராசிரியரான சுபதினி ரமேஸ் அவர்கள் ஆற்றுகின்றார்கள். பேராசிரியர் சுபதினி ரமேஸ் அவர்கள் ஈழத்தில் 'சைவமும், தமிழும்' என்னும் கருத்துநிலை உருவாக்கம் எனும் தலைப்பிற் தனது நினைவுப் பேருரையினை வழங்குகின்றார். ஈழத்து மக்களின் சைவத் தமிழ் மரபு எப்போது தொடங்கியது என்று ஆராய்ப்புகின், யாழ்ப்பாண மன்னர்களான ஆரிய சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலே ஆற்றப்பட்ட பணிகள் அனைத்தின் அடிப்படையில் 'சைவமும் தமிழும்' என்ற கருத்துநிலை இழையோடியிருப்பதைக் காணலாம். இப்பணிகள் அனைத்துமே சைவத்தையும், தமிழையும் நோக்கிய ஒரு செயற்பாடாகவே தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. அந்த வகையில் இந்த ஆய்வு மூலம் தனது கருத்துக்களைத் திருமதி. சுபதினி ரமேஸ் அவர்கள் ஆணித்தரமாக நிலைநிறுத்துவது அவசியமானதொன்றாகும்.

இந்த நினைவுப் பேருரையினை ஆற்ற ஒப்புதல் தந்து, அதனை ஆற்றவிருக்கும் சுபதினி ரமேஸ் அவர்களுக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் சார்பில் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பேராசிரியர் வசந்தி அரசரத்தினம்
துணைவேந்தர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் நினைவுப் பேருரை

சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் நினைவுப் பேருரையின் பொருட்டு கூடியிருக்கும் வேந்தர் அவர்களே, துணைவேந்தர் அவர்களே, பேரவையினரே, பீடாதிபதிகளே, பேராசிரியர்களே, விரிவுரையாளர்களே, அபையோர்களே, மாணவர்களே அனைவருக்கும் வணக்கம்.

உலகக் கலாசார இந்துப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில், மனிதன் ஒரு சமூகத்தில் சிறந்தவனாகத் திகழக் கல்வி எத்துணை அவசியமோ அத்துணை அவசியம் சமயக்கல்வியும் என்பதைப் பல சகாப்தங்களுக்கு முன்பே உணர்ந்த சேர்.பொன்.இராமநாதன் அவர்களின் கல்வித்தேர்ச்சி, நாட்டுப்பற்று, மொழிப்பற்று, சமயப்பற்று யாவும் இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. கல்வியறிவின் பெருக்கத்திற்கும், சைவசமய வளர்ச்சிக்கும் அவர்கள் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது. இத்தகைய ஆற்றலும் ஆளுமையும் மிக்க இராமநாதனின் மனைவியாக இன்று எம்மால் நினைவு கூரப்படும் லீலாவதி பெருமாட்டியாகிய செல்வி. ஹரிசன் என்னும் ஆங்கிலப் பெண்மணியின் ஆளுமை, சமூக முன்னேற்றத்திற்கு அவர் ஆற்றிய அளப்பரிய சேவைகள் யாவும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தால் என்றுமே போற்றக்கூடிய மேன்மை வாய்ந்ததாகும்.

அப்பெண்மணியின் புலமை முயற்சிகளுக்கும், சமய, சமூக ஈடுபாடுகளுக்கும் நமது சான்றோர் வழங்கிய இடமே இன்று நிகழும் இவ் நினைவுப் பேருரையாகும். இவர் தாமாகவே விரும்பி இந்து சமயத்தையும், தமிழ் கலாசாரத்தையும் தழுவியவர். இன மத மொழியால் வேறுபட்ட அம்மையார், பிற மதங்களோடு இந்துமதத்தை ஒப்பிட்டு வெளியிட்ட கருத்துக்களை ஆங்கிலத்தில்

எழுதியதன் மூலம் எல்லோரது பாராட்டையும் பெற்றார். கல்வி அறிவை மக்களிடையே பெருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தைக் குறிப்பாகப் பெண்கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த இராமநாதன் அவர்கள் பெண்களுக்கென இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியையும், ஆண்களுக்கெனப் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியையும் நிறிவினார். ஒரு பெண் சமுதாயத்தை உருவாக்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்ட இராமநாதன் கல்லூரி, இவரின் காலத்தின் பின் லீலாவதி பெருமாட்டியால் நிர்வகிக்கப்பட்டது மட்டுமல்ல, அதன் அதிபராகவும், சைவமங்கையர் சபைத் தலைவராகவும் அமர்ந்து சைவசமூகத்திற்குப் பெரும் தொண்டாற்றியுள்ளார். இதனையே,

“when you educate a man
you educate an individual
But, when you educate a woman
you educate a family
And thereby the entire society”

என்பது உண்மையாகும்.

இவ்வாறு இந்துசமயப் பண்பாட்டு நிலைக்களமாக விளங்கிய சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் அவர்கள் நாவலரின் பண்பாட்டைப் பேணுவதிலும், வளர்ப்பதிலும், தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்வதிலும், அயராது உழைத்தவர். ஈழநாட்டு மக்களின் இடையே காணப்படும் சைவமும் தமிழும் என்ற கருத்து நிலையை லீலாவதி இராமநாதன் சீமாட்டிக்குரிய நினைவுப் பேருரையாக இவ்விடத்தில் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

ஈழத்தில் “சைவமும், தமிழும்” என்னும் கருத்துநிலை உருவாக்கம்

I அறிமுகம்

19ஆம் நூற்றாண்டிலே சைவத்தமிழ் மக்களிடையே ஏற்பட்ட சமூக, சமய மறுமலர்ச்சியின் செல்வாக்கு ஏனைய காலங்களை விட மாற்றங்களை உடையதாய் அமைந்தது. பல துறைகளிலும் இக்காலப்பகுப்பு புதிய வழிபட்டதாய் அமைந்து நிலையான இடத்தைப் பெற்றது. ஈழநாட்டின் சைவசமய வரலாறு கிறிஸ்தவத்தின் வருகைக்கு முன் இருந்தே தொடர்ந்து வந்தபோதிலும், 19ஆம் நூற்றாண்டிலேதான் சைவம் பலதுறைகளிலும் பரந்து விரிந்த நிலையினைப் பெறுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இந்த நூற்றாண்டிற்கு முன் ஈழத்தில் சைவம் வளர்வதற்கு ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் என்னும் யாழ்ப்பாண மன்னர்களும், தமிழகப் பேரரசுகளின் மன்னர்களான பாண்டியர்களும், சோழர்களும், சில சிங்கள மன்னர்களும் உதவியுள்ளனர். ஆனாலும் அவர்களின் பணிகள் சுதேசிய சமயப் போட்டிகளாலும், படையெடுப்புக்களாலும், அந்நியர் ஆதிக்கத்தாலும், காலநிலை மாறுபாடுகளாலும் வலுவிழந்து சென்றன. எனினும் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற பணிகளின் சுவடுகள் முற்றாக அழியவில்லை. ஆங்கிலேயர் சமயப் பண்பாட்டு மாற்றங்களைச் செய்வதற்கு அடக்கு முறைகளைக் கையாள வில்லை. சமய விடயங்களை மிசனறிகளிடம் ஒப்படைத்ததோடு, அவர்களுக்கு வேண்டிய ஒத்துழைப்புக்களையும் வழங்கி வந்தனர். ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் மிசனறிமார்களின் சமய நடவடிக்கைகளே ஈழநாட்டுச் சுதேசிய மக்களிடத்து, குறிப்பாகச் சைவ மக்களிடத்தில், அவர்களின் பண்பாட்டிற்கு புதிய மாற்றங்கள் தூரிதமாக ஏற்படுவதற்கு வழிவகுத்தன. இறுக்கமான சமுதாயக் கட்டுக்கோப்புக்குள் தனித்து வாழ்ந்த மக்கள் தூரிதமான சமய மாற்றத்திற்கு உட்பட்டதோடு, உயர்

மட்டத்திலுள்ளோர் வாழ்க்கை வசதி, தொழில் வாய்ப்புக்கள் முதலியவை கருதிக் கிறிஸ்தவத்திற்குள் புகவும் முற்பட்டனர். மிசனரிமார்களின் சமயப் பிரசார வேகம், சுதேசிய சைவர்கள் மதமாற்றம் பெற உதவியது. ஆனால் அதன் பின்னணியிலே சமூக மாற்றம், அரசியல் செல்வாக்கு முதலியனவும் செயற்பட்டன எனலாம் .

II சைவமும் தமிழும் - கருத்துநிலை உருவாக்கம்

இலங்கையிற் சைவத் தமிழ் கருத்து நிலையைப் பார்க்க முற்படும்போது அதன் தோற்றுவாயையும், ஆதி வரலாற்றையும் நோக்குவது ஏற்புடையதாகும். சைவத் தமிழ் மரபு ஈழத்தில் எப்போது வந்தது என்று ஆராய்ப்புகின், அது கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட ஆறாம் நூற்றாண்டென்றே குறிப்பிடலாம். அக்காலமே ஆரியருடைய வருகைக்காலம் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. கிறிஸ்தவ சகாப்தத்துக்கு முன்பிருந்தே செழிப்புற்றிருந்த பௌத்த சைவப் பாரம்பரியங்கள் ஈழநாட்டைப் பொறுத்தவரை அந்நியர் ஆட்சியின் கீழ், இடைப்பட்ட காலத்தில் அடக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஒருபோதும் முற்றாக ஒழிக்கப்பட்டது கிடையாது. இம்மரபுகள் இன்னும் யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்க்கையின் அடித்தளமாகத் திகழ்வது அவற்றின் அழியாச்சிறப்புக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும்.

அ ஆரிய சக்கரவர்த்திகள் என்னும் யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலம்

யாழ்ப்பாண மன்னர்களான ஆரிய சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலேயே தமிழ் மொழி, வைத்தியம், சோதிடம், இலக்கியம், சமயம் போன்றவற்றில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டமைக்கான சான்றுகள் பல கிடைக்கின்றன.¹ தனித்துவமானதோர் தமிழ் பாரம்பரியம் தோன்றியமைக்கான வரலாற்று ஆதாரங்களை நிறுவும் ஒரு காலப்பகுதியாகவும் இது காணப்பட்டது.² அவை மட்டுமல்லாமல் யாழ்ப்பாண அரசர்களிற் சிலர் தமிழ்ப்புலமை உடையோராகவும்

விளங்கியுள்ளனர். சரசோதிமாலையைச் செய்த தேனுவரைப் பெருமாள் என்னும் போசராச பண்டிதரின் பாயிரச் செய்யுளைத் துணைக் கொண்டு பராக்கிரமபாகு மன்னனைச் சோழவம்சத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும்¹ கலாநிதி க.செ.நடராசா கருதுகிறார். அச்சரசோதிமாலையை இயற்றிய பண்டிதர் சைவர் எனவும், தமிழர் எனவும் புலமையாளர்களால் கூறப்படுகிறது எனச் சிவலிங்கராஜா தனது ஆய்வில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ் யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்தில் ஈழத்தில், சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் சைவசமயம் உயர்நிலையில் இருந்ததெனவும், சமயச் சார்புடைய நூல்கள் தோன்றின எனவும், சைவ ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டும், புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டும் வழிபாடுகள் நிகழ்த்தப்பட்டும் உள்ளமையை இந் நூல்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன. (சிவலிங்கராஜா.எஸ்,2009). இதிலிருந்து யாழ்ப்பாண மன்னர் காலச் சமய நிலையைப் பார்க்கும்போது சைவத்தமிழ் எனும் கருத்துநிலை இங்கிருந்தே உருவாகத் தொடங்கிவிட்டது எனக் கருதலாம் என்பதை இங்குள்ள இந்து சமயக் கோயில்களையும், இந்துசமய வழிபாட்டு மரபுகளையும், இந்துப் பண்பாட்டையும் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

ஆ போர்த்துக்கேயர் காலம்

பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இலங்கையில் நிலவிய பாரம்பரிய மேனாட்டார் ஆட்சியும், கிறிஸ்தவ மதங்களின் ஆதிக்கமும் சைவ மரபினையும், வழிபாட்டையும், அவற்றோடு பிணைந்திருந்த சைவக்கல்வி மரபினையும், தாழ்நிலைக்குக் கொண்டு சென்றன. யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் காலப்பகுதியை அடுத்து போர்த்துக்கேயர் காலம் இங்கு ஆய்வுக்குட்படுகிறது. சில ஆய்வாளர்கள் போர்த்துக்கேயர் காலத்தையும், ஒல்லாந்தர் காலத்தையும் ஒன்றாக நோக்க முற்பட்டனர். கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசார நோக்கிலே இலக்கியம் படைக்கப்பட்டமை இவ்விரு காலப்பகுதிக்கும் பொதுவாக இருந்தாலும், கல்வி, சமூக,

பண்பாட்டுப் பேணுகை, சைவசமய நடவடிக்கைகள் முதலியவற்றை நோக்கும்போது, போர்த்துகேயர் காலத்தையும், ஒல்லாந்தர் காலத்தையும் பிரித்து நோக்குவதே சிறப்புடையதாகும்.

போர்த்துகேயர் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்வதற்கு முன் கிறிஸ்தவம் இங்கு செல்வாக்குச் செலுத்தவில்லை. கிறிஸ்தவர்களின் வருகைக்குப் பின் இங்கு நிலவி வந்த சைவ வழிபாட்டு மரபுகள், சடங்காசாரங்கள், சைவ வாழ்வியல் முதலியன அரசியல் மேலாதிக் கத்துடன் தடை செய்யப்பட்டு, கிறிஸ்தவத்திற்கும் அம் மதமரபுகளுக்கும் முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. பாரம்பரிய மத அனுட்டானங்களைக் கைவிட விரும்பாத சைவத் தமிழறிஞர்கள் சிலர் ஈழநாட்டை விட்டு வெளியேறி, தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று சைவத்தமிழ்ப் பணிகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர். இதனால் மரபுவழிக்கல்வி மரபு நலிவடைந்ததுடன், சைவமயச் சார்பான நூல்கள் தோன்றுவதற்கும் தடையேற்பட்டது. இக்காலப்பகுதிக்குரிய சைவ, இஸ்லாமிய சமயச் சார்புடைய தமிழ் நூல்களோ, இலக்கியங்களோ இருந்தமைக்கான சான்றுகள் எவையும் கிடைக்கவில்லை. இதனாலேயே இக்காலம் இருண்ட காலமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

போர்த்துகேயர் காலத்தில் சுதேச மொழிக் கல்விக்கூடங்கள் உருவாக்கப்பட்ட போதிலும், அவை ஆரம்பக் கல்வியறிவு புகட்டும் நிலையங்களாக இருந்தனவேயன்றி , உயர் இலக்கிய இலக்கணங்களைப் போதித்தமைக்கான எவ்வித சான்றுகளையும் பெறமுடியவில்லை. இதுபற்றி பேராயர் ஜெபநேசன் அவர்கள் குறிப்பிடும்போது,

'போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் பணிபுரிய வந்த பிரான்ஸிஸ்கன் குருமாரே முதன் முதலாகக் கோவிற்பற்றுப் பாடசாலைகளை அமைத்து, அங்கு எழுத்துவாசிப்பு, சமயம் என்பவற்றைப் போற்றினர்'

என்கிறார். சமயப் பொறையில்லாதவர்கள் எனக் கூறப்படும் போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சியதிகாரச் செல்வாக்கு, மற்றைய சமயச் சார்பான இலக்கியங்கள் தோன்றாமைக்கான பிரதான காரணியாகலாம். மேற்கூறியவற்றைப் பார்க்கும்போது சைவத்தமிழ் என்னும் கருத்துநிலை உருவாக்கத்திற்குத் தடையாக இருந்தவர்களில் போர்த்துக்கேய குருமாரும் முக்கியமானவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

ஔ ஒல்லாந்தர் காலம்

போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சியுடன் ஒப்பிடும்போது, ஒல்லாந்தரின் ஆட்சி பல்வேறு வகையிலும் நெகிழ்ச்சித்தன்மை கொண்டதாகக் காணப்பட்டது எனலாம். போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் மறுக்கப்பட்டிருந்த சைவ வழிபாட்டு மரபுகள் பல, ஒல்லாந்தர் காலப்பகுதியிலே தளர்த்தப்பட்டமையைக் காணலாம். இக்காலப் பகுதியிலே சைவத்தமிழ் மக்கள் ஓரளவுக்குச் சுதந்திரமுடையவர்களாக விளங்கினார்கள் என்பதை அக்கால இலக்கியங்கள் காட்டி நிற்கின்றன. இக்காலம் பற்றி பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“ஒல்லாந்தர் தமது சமயமான புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவத்தை மக்களிடையே பரப்ப விரும்பினரேனும், போர்த்துக்கேயரைப் போல் அட்டுழியங்களைச் செய்து மக்களைத் துன்புறுத்தவில்லை. அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட காலத்திலேயே சைவசமயிகள் ஓரளவு சுதந்திரமாக வாழ்ந்தார்கள்.....”

இக்காலத்தில் சைவசமயம் சார்ந்த பல இலக்கியங்கள் எழுந்தமையை நோக்கினால், அவை வழிபாட்டு மரபு சார்ந்தவையாகவும், தலம் சார்ந்தவையாகவும், காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் இடித்தழிக்கப்பட்ட சைவாலயங்கள் புனரமைக்கப்பட்டன. இலக்கியங்களும் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் ஒரு புதுப்பாதையில் பயணித்தன. குறிப்பாக ஒல்லாந்தர் காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்களாகப் பிள்ளையார் கதை, பிள்ளையார் புராணம், சிவராத்திரி புராணம் ஏகாதசிப் புராணம் போன்றனவும்⁶ சைவ விரதங்களை அனுஸ்டிக்கும்போது பாராயணம் செய்யவும், படித்துப் பயன்பெறவும் என இவை எழுதப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்தில் சைவத்தினதும் தமிழினதும் தேவை அவருடைய நூல்களில் புலப்படுகின்றமையும் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. அது மட்டுமல்லாமல் ஆலயங்களை மையமாக வைத்து இவ்விலக்கியங்கள் பயின்று வந்தமையால் இவை அழிந்து போகாமல் பாதுகாக்கப்பட்டன. பெரும்பாலான ஆலயங்களில் இன்றும் இவ்விலக்கியங்கள் படிக்கப்பட்டு வருகின்றமையையும் அவதானிக்கலாம்.

ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற தலம் சார்ந்த சைவ இலக்கியங்கள் இக்காலத்துச் சமயநிலையை மாத்திரமன்றிச், சமூக நிலையையும் புலப்படுத்துவனவாக அமைகின்றன. ஒல்லாந்தர்கால பிற்கூறிலே, போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் இடித்தழிக்கப்பட்ட சைவாலயங்கள் பல புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டன. புதிய ஆலயங்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.⁷

ஒல்லாந்தர் காலப்பகுதியில் எழுந்த சமய சார்பான இலக்கியங்களில் குறிப்பாக, நாடக இலக்கியங்களில் பெரும்பாலானவை காவிய. புராண, இதிகாச கதைகளைப்

பின்பற்றியவை. இந்நாடகங்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பின் கந்தபுராண கலாசாரம் மீட்டெடுக்கப்பட்டுச் சைவமும் தமிழும் என்ற கருத்துநிலை பலம் பெற்றதும், மெல்ல மெல்லத் தமது செல்வாக்கை இழந்தன என்று கூறலாம்.

ஈ ஆங்கிலேயர் காலம்

ஒல்லாந்தருக்குப் பின் ஆட்சிக்கு வந்த ஆங்கிலேயர், ஈழத்து மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றுத் தமதாட்சிக்கு வலுவூட்டும் எண்ணத்துடன் பௌத்த, சைவ, கத்தோலிக்க சமயத்தவர்களது பொது வழிபாடுகளுக்கெதிரான சட்டங்களை நீக்கி, சுயாதீனக் கொள்கைகளைக் கடைப் பிடித்தனர். ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சைவசமயப் பிரதேசங்களில் புரட்டஸ்தாந்து, கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்பிய வெஸ்லியன் (1814), அமெரிக்க (1816) சேர்ச்சிசன் (1818) போன்ற திருச்சபைகளைச் சேர்ந்த சமயப்பிரசாரகர்கள் தமது சமயப் பிரச்சாரத்தை முதன்மைப்படுத்தி, சைவசமயத்தின் குறைபாடுகளைப்⁸ பெரிதுபடுத்தி, சைவர்களை தமது மதத்திற்கு மாற்றினர். அது மாத்திரமன்றி ஊரெங்கினும் தமிழ், ஆங்கில பாடசாலைகளை நிறுவி தமது சமயத்தைப் பரப்பினர். 1833ஆம் ஆண்டு கோல்புறாக் ஆணைக்குழுவின் சட்டத்திற்கிணங்கவும், ஆங்கிலக்கல்விக்கு முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும் என்ற சிபாரிசுக்கு இணங்கவும், ஆங்கிலக்கல்வி பெறுவதற்காகச் சைவர்கள் தங்கள் சமயக் கொள்கைகளை ஒதுக்கி, கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளை நாடினர்.

மூன்று நூற்றாண்டுகள் வரையில் நடைபெற்ற இப்படியான திட்டமிட்ட கிறிஸ்தவ தாக்குதல்களுக்கு இலக்கான சைவமதமும், தமிழ்க் கல்வியும் ஆட்டம் கண்டமை ஆச்சரியமன்று. ஒழுங்கு முறையிலான சைவக்கல்வி வீழ்ச்சியடைய, அது முற்றாக அழிந்துவிடாமற் காப்பாற்றிய பெருமை ஆங்காங்கு இயங்கிவந்த

திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கும், கோயில்களுக்கும், மடங்களுக்குமே உரியதாகும். பாதிரிமாருடைய பள்ளிக்கூடங்களிற் படிக்கப்போகும் ஒவ்வொரு பிள்ளையும், நெற்றியில் விபூதி இட்டிருந்தால் அதைத் துடைக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட அந்தநாட்களிலும், சைவமதமும், தமிழ்க் கல்வியும் தப்பிப்பிழைக்க 19ஆம் நூற்றாண்டு முயற்சிகளே காரணமாகும் என ஆறுமுகம்⁹ அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

III கருத்து நிலையின் வளர்ச்சியும் தொடர்ச்சியும்.

உலக வரலாற்றிலே 19ஆம் நூற்றாண்டு பல்வேறு துறைகளிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காலப்பகுதியாகக் காணப்படுகிறது. இக்காலகட்டம் பற்றிப் பேராயர் ஜெபநேசன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்,

“.....பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு அமெரிக்க ஐரோப்பிய வரலாற்றிலே மாபெரும் நூற்றாண்டு எனக் கருதப்படுகிறது. ஐரோப்பிய அரசுகள் மத்தியில் சுயநம்பிக்கையும், சாதனை வேட்கையும் மிகுந்து காணப்பட்டன. எனவே இந் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உயிர்த்துடிப்பும் செயலூக்கமும் நிறைந்த ஆங்கிலேய அரசும், மரபு தழுவிய யாழ்ப்பாணச் சமூகமும் ஒன்றையொன்று சந்தித்துக் கொண்டன.”¹⁰

எனவே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் உருவாகிய புதிய உத்வேகம் பல்வேறு காரணங்களால் இலங்கையிலும் படிப்படியாக வியாபித்தது.

அ ஆறுமுகநாவலர் காலம் : பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி பல மாற்றங்களைக் கண்ட காலப்பகுதியாகும். நாட்டு மக்களுடைய சுதேசப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் அரசின் அக்கறை காணப்படாவிடினும், பௌத்தர்களும், சைவர்களும், இஸ்லாமியர்களும் தங்கள் நிலையையும், அதைத் திருத்தவேண்டியதன் அவசியத்தையும் உணர்ந்தார்கள். ஏறத்தாழ அறுபது ஆண்டுகளாக நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் வேரூன்றிய மதக்குழுப் பள்ளிக்கூடங்கள் நாட்டு மக்களுடைய பாரம்பரிய சமயங்களுக்கும், கல்வி மரபுகளுக்கும் அறைகூவலாகத் தோன்றின. மேனாட்டவர்களின் சமுதாய, பொருளாதார காரணிகளுடன் தொடர்புபட்டு விளங்கிய கல்வி அமைப்பு, மிகுந்த பலம்வாய்ந்த மதம் மாற்றுக் கருவியாக அமைந்தது. இதனால் சைவசமயிகள் தமது பரம்பரைச் சமயங்களையும், பண்பாடுகளையும் மறந்தும், மறுத்தும் வாழ்க்கை நடத்தினர். இத்தகையநிலை சுதேச மதத்தவருடைய கண்களைத் திறந்து, அனைவரும் தமது மதங்களை மீட்டுப் பலப்படுத்தும் முயற்சியில் இறங்கினர்.

இந்த முயற்சியில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றவர் ஆறுமுகநாவலர்.

“நல்லை நகர் ஆறுமுகநாவலர் பிறந்திலரேல்,
சொல்லு தமிழ் எங்கே, சுருதி எங்கே - எல்லவரும்
ஏத்துபுரா ணகமங்கள் எங்கேப்ர சங்கமெங்கே
ஆத்தனறி வெங்கே அறை”

என்று கேட்குமளவிற்குச் சைவமும், தமிழும் தழைத்தோங்கச் செயலாற்றியவர் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களே எனச் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் போற்றினார்கள். நாவலர் அவர்கள் கிறிஸ்தவப் பள்ளிக்கூடங்களிற் கற்றமையினாலும்,

கிறிஸ்தவர்களுக்குச் சிறிது காலம் மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கடமையாற்றியமையாலும், அவர்களுடைய அமைப்பு, நோக்கம், பிரசாரமுறைகள் ஆகியவற்றை நன்கு அறிந்தவர். அவற்றின் சக்தியையும் சரிவர உணர்ந்தவரானபடியால், அவற்றை எதிர்த்து நிறுத்தாவிடின் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்களையும் உணர்ந்து கொண்டார். அதற்கு ஆயத்தமாகப் பாதிரிமார் பாவித்த பிரசங்க முறையையே பயன்படுத்தி அவர்களைச் சாடினார். சமயக்கல்வியின் அவசியத்தையும், வாழ்க்கைச் சிறப்புக்கு அதன் உபயோகத்தையும் கண்டுணர்ந்து, கிறிஸ்தவம் பெற்ற இடத்தை சைவர்களிடையே சைவமதம் பெறவேண்டும் என்றும், கிறிஸ்தவ மரபுக்கல்வி முறைக்குப் பதிலாக, சைவமத அடிப்படையிலான கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் முயற்சித்தார். இந்நிலையிலேதான் சைவம் என்ற கருத்துநிலை உருவாகி அதனூடாகத் தமிழையும் ஒன்றுசேர்த்துக் கைகோர்த்துச் செல்லலாயிற்று.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிற் சமயத்துறையில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சி, தனிப்பட்ட அறிஞர்களது செல்வாக்கை மையமாகக் கொண்டிருந்தது. இவர்கள் அந்நியரது அரசியல் ஆதிபத்தியத்தினை ஏற்றனரேனும், சமய கலாசாரத் துறைகளிலேயே தனித்துவத்தைப் பேண விழைந்தனர். ஈழச் சைவர்களிடையே ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சி ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்தவ சமயம் பரவுதலைத் தடைசெய்து, சைவசமயக் கோட்பாடுகளை மீண்டும் நிலைநிறுத்துவதைப் பிரதான குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தன. இவ்வியக்கத்தை நடத்துவதில் முன்னின்று உழைத்தவர் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களே. அவ்வகையில் நாவலர் அவர்களின் பணிகளைப் பின்வருமாறு பகுக்கலாம் :

கல்வி

சமயம்

சமூகம்

வெகுசனத் தொடர்பு

இங்கு நாவலர் தொடங்கிய பணிகள் அனைத்தும் அடிப்படையில் சைவமும் தமிழும் என்ற கருத்துநிலை இழையோடியிருப்பதைக் காணலாம். இப்பணிகள் அனைத்துமே சைவத்தையும், தமிழையும் நோக்கிய ஒரு செயற்பாடாகவே தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன.

கல்விப்பணி

நாவலர் அவர்களின் கல்விப்பணிக்குள் குறிப்பிடப்படும் அம்சங்கள், அவரினுடைய தூரநோக்கை, சைவம், தமிழ் என்ற கருப்பொருளை நோக்கிய ஒரு செல்கையாகவே இங்கு பார்க்க வேண்டும். குறிப்பாக (i) பாடசாலைகளை நிறுவுதல் - அங்கு கையாண்ட நடைமுறைகள், (ii) பாடப் புத்தகங்களை எழுதுதல், (iii) உரைகள் / உரைநடைகள் எழுதுதல், (iv) பதிப்பித்தல் (v) புராண ,படனம் (vi) பிரசங்கம் போன்றவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

செந்தமிழைப்போற்றி வளர்த்துச் சைவநெறியினை நிலவச் செய்த ஆறுமுகநாவலர் கல்விக்கு வரையறை கண்டு, விசேடமாகத் தாய்மொழி, சமயப்பண்பு ஆகியவற்றில் உதித்து முழுமை பொருந்திய கல்விச் சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணங் கொண்டவர். ஆறுமுகநாவலர் வாழ்ந்த காலம் பலகோணங்களிலிருந்தும், இந்துசமய மரபும், கல்வியும் எழுச்சியும் தாழ்நிலையை நோக்கிக் கொண்டேயிருந்த காலமாகும். பதினாறாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இந்நாட்டிலே பரவிய மேனாட்டார் ஆட்சியும், கிறிஸ்தவ சமயங்களின் ஆதிக்கமும், எதிர்மறைத் தன்மைகளும், இடையிட்ட ஒரு காலத்திற்கு இந்துசமயத்தினையும், மரபினையும், அதனோடிணைந்த சைவக் கல்வியையும் எழுச்சி பெறாதவாறு ஆக்கிவிட்டன.

1848இல் நாவலர் வண்ணார்பண்ணையிலே தாபித்த சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையைத் தொடர்ந்து, நாவலரினதும் பிற தனிப்பட்டோர்களின் முயற்சிகளினாலும் பல சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் தோன்றின. நாவலர் வித்தியாசாலை நிறுவிய தோடமையாது, அங்கு படிப்பித்தற்குரிய நூல்களையும் எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டார். அவரது நூல்கள் தரம்பிரித்து எழுதப்பட்டன.

இக்காலப்பகுதியில் நடைபெற்ற இயக்கத்தைக் கொண்டு நடத்தியோர் பழமை விரும்பும் உயர்ந்தோர் குழாத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். சமயத்துறையிலே சைவாகம வழியில் சமயத்தை நெறிப்படுத்த முயன்றமை முற்றிலும் வெற்றி பெற்றதெனக்கூற முடியாது. உயர்மட்டத்தில் சமயம், தத்துவம் போன்ற கலந்துரையாடல்கள் வலுப்பெற்றன. சைவசமயம் பற்றிக் கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளிலும், உயர்மட்டத்திலும் போதிக்கப்பட்டது. அமெரிக்க மிசனைச் சேர்ந்த கலாநிதி கொய்சிங்ரன் என்பவர் சைவசித்தாந்த நூல்களான சிவஞானபோதம், சிவப்பிரகாசம், தத்துவக் கட்டளை ஆகியவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார். தமிழ்க்கல்விக்குரிய இடம் கிறிஸ்தவ இடங்களில் ஓரளவுக்குக் கிடைத்தது. மறுபுறம் இக்காலத்துச் சைவமும் தமிழும் என்னும் இயக்கம், கண்மூடித்தனமாகக் கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவினாரை மீண்டும் சைவசமயத்தைத் தழுவச் செய்வதில் வெற்றி கண்டது.

தமிழில் இலக்கிய இலக்கணங்கள் தோன்றி வளர்ந்ததன் பின்னரே, அவற்றிற்குப் பொருள்குறி விளக்கும் மரபு தோன்றியிருக்கும் எனக் கருதலாம். உரை (commentary) மரபும், உரைநடை (prose) மரபும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்டே வளர்ந்து வந்துள்ளது எனலாம். தமிழ் உரைமரபு

வாய்மொழியாகவே வழங்கி வந்து, பின்னர் எழுத்துருப் பெற்றது என்ற கருத்தையே அறிஞர்கள் முன்வைக்கின்றனர். யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மன்னர்கள் காலத்திலே செய்யுள் நூல்கள் தோன்றியமைக்கான சான்றுகள் கிடைக்கின்றனவேயன்றி, எந்த ஒரு நூலுக்கும் உரை தோன்றியதற்கான சான்றுகளோ, உரையாசிரியர்கள் வாழ்ந்தமைக்கான சான்றுகளோ கிடைக்கவில்லை. (சிவலிங்கராஜா, எஸ். 2004).

ஈழநாட்டில் இருந்த புலவர்கள் பலர் உரையாசிரியர்களாகவும் இருந்து, உரை சொல்லி பொதுமக்களிடத்தில் சைவசமய அறிவையும், இயற்றமிழையும், இதிகாச அறிவையும் வளர்க்கக் காரணமாக இருந்தார்கள். இவர்களும் மேடைப் பிரசங்கங்கள் செய்வோரும் சைவத்தமிழ் உருவாக்கத்தில் பெரும் பங்கு வகித்தவர்கள் என்பதை சைவ நல்லுலகம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

இலங்கையில் பெரும்பாலும் உரை சொல்லப்பட்டு வந்த புராண இதிகாசங்களுள், கந்தபுராணம் முதலாய் இரகுவம்சம் வரையிலானவையும், கந்தரந்தாதி முதல் நைடதம் வரையிலானவையும், சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுள் சிவஞானசித்தியார் முதல் திருவருட்பயன் போன்றவையும், நீதிநூல்களும் பிறவும் சைவசமய நெறியுடன் உரை சொல்லி பயிலப்பட்டு வந்தன. இவ்வாறு உரையாசிரியர்களின் உரைநடை வரலாறுகள் சைவத்தமிழ் பரம்பரியத்திற்கும், உருவாக்கத்திற்கும் மிக நீண்ட பங்களிப்பை செய்திருந்தமை மிகவும் போற்றப்படக்கூடிய ஒரு செயலாகும். உரைநடை வரலாற்றை சைவத்தின் பாரம்பரியத்திற்குள் புகுத்தி அதனூடாக மொழிநடை உருவாக்கத்தினை ஒரு புதிய கோணத்தில் பார்க்கும் தன்மையை இம்முயற்சி ஏற்படுத்தியது.

நீண்ட பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட இவ்வரையாசிரியர் குழாம், தமது உரைநடைகள் மூலம் சைவத்தையும் தமிழையும் இரண்டு கண்களாகக் கொண்டு, வளர்த்துக் கொண்டு சென்ற முறைமையை உரைநடைக் காலம் என அழைத்தார்கள். நாவலர் தொடக்கிய சைவத் தமிழ்த்தொண்டு பயனுடையதாய் அமைய, வித்துவசிரோண்மணி பொன்னம்பலபிள்ளையின் செந்தமிழ் உரைநடை முதலாய பல உரைநடைகளை எழுதிய ஒரு மாணாக்கர் பரம்பரை, அம்முயற்சியை தொடர்ந்து கையாண்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வடமொழிப் புலமையும், செம்மொழிப் புலமையும், வாய்ந்த குமாரசாமிப்புலவர் காலம் முதல் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை காலம் வரை, ஈழத்தில் உரைநடைப் பாரம்பரியம் செழித்து வளர்ந்து வந்துள்ளமையைச் சைவத்தமிழ் பண்பாட்டு ஆதாரங்களினூடாகக் கண்டு கொள்ள முடியும்.

உரைநடைக் காலத்தைத் தொடர்ந்து, ஈழத்திலும் இத்தகைய உரைநடைகள் வளர்ந்த வரலாற்றொன்று தோன்றியிருந்தது. ஆரம்பத்தில் செய்யுள் நடையிலேயே பல நூல்கள் காணப்பட்டாலும், சிலப்பதிகாரம், பாரத வெண்பா போன்ற நூல்களிலே பண்டைக்கால உரைநடையினை நாம் காணலாம்.

ஈழத்தின் மொழிநடை வளர்ச்சியில் பதினோராம் நூற்றாண்டிலே காணப்பட்ட வசனநடை நூல்களில், மன்னன் விஜயபாகுவால் எழுதப்பட்ட சிலாசாசனம் என்பதே ஆரம்பத்திற் காணப்பட்டது. எனினும் வசனநடைநூல் எக்காலத்தில் தோன்றின என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. இச்சாசனத்தில் பெரும்பாகம் உரைநடையிலிருந்தாலும், இடைக்கிடை சங்கத மொழியும், அதனை எழுதக் கிரந்த எழுத்துக்களும் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வழக்கம் ஏழாம் நூற்றாண்டு

தொடக்கம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரையுமிருந்திருக்கிறது என்பதற்கு சான்றுகள் உண்டு (நடராசா : 1960) இதனை மணிப்பிரவாள நடையெனவும், இதுவே ஈழத்தில் எழுந்த முதல் வசனநடை நூல் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

ஆறுமுகநாவலர் செம்மையான வசனநடையைத் தொடக்க, இவரைப் பின்பற்றி, பல புலவர்களும், அறிஞர்களும், வசனநடை நூல்களை எழுதினார்கள். நாவலர் காலத்தவர்களாகிய சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, சபாபதி, நாவலர் முதலியோர் மிகவும் இறுக்கமான வசனநடையைக் கையாண்டனர். சிவஞான முனிவரைப் பின்பற்றி, திராவிடப் பிரகாசிகையைச் சபாபதி நாவலர் எழுதினார். தாமோதரம்பிள்ளையின் வசனநடை தனிப்பட்ட ஒரு தன்மையுடையது, பிள்ளையவர்கள் தமது வசனநடையிற் கடும் புணர்ச்சியைத் தவிர்த்துள்ளார். இவ்வாறு இவற்றை நீக்கி எழுதுதல் வேண்டுமென்ற உணர்வு அக்காலச் சான்றோர்களிடம் உதயமாயிற்று.

ஈழத்து உரையாசிரிய மரபு கூழங்கைத்தம்பிரானுக்கு ஊடாகச் சேனாதிராய முதலியார் வழியாகவே வளர்ந்து வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இது ஈழத்துக் கல்வி மரபும், உரையாசிரிய மரபும் ஒன்றிணைந்து வந்துள்ளன என்பதிலே கருத்து முரண்பாடு இருக்கமுடியாது. இவ்வகையில் ஈழத்து உரைமரபு வரலாற்றில், சைவத்தையும் தமிழையும் இரு கண்களாகப் போற்றிய ஆறுமுகநாவலரவர்கள், தனது கல்விப்பணிக்குள் சங்க இலக்கியங்களுக்கு உரையெழுதும் முயற்சியினையும் தொடக்கி வைத்துள்ளார். பத்துப்பாட்டின் முதலாவதாகிய திருமுருகாற்றுப் படைக்கு இவர் எழுதிய உரையானது சைவநல்லுலகில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

நாவலர் பத்துப்பாட்டினுள்ளே திருமுருகாற்றுப் படையை உரையெழுதுவதற்காகத் தெரிவு செய்தமை அதன் சமயச்சார்புத்தன்மை கருதியே எனலாம். இவ்வுரை நூலில் இடம்பெறும் பிரபந்த வரலாறும், திருமுருகாற்றுப்படை மூலமும் உரையும் என எழுதும் முன்னீடும், இதன் சமயச் சார்புத்தன்மையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இவரின் உரையினுடைய சிறப்பம்சங்களில் ஒன்றாகச் சமய தத்துவக் கருத்துரைத்தலைக் குறிப்பிடலாம். அதுமட்டுமல்ல, நாவலர் திருமுருகாற்றுப்படையைச் சமய வழிபாட்டுப் பாராயண நூலாகவே கருதினார் என்பதை, இவ்வுரைநூலுக்கு நாவலர் எழுதிய திருமுருகாற்றுப்படை என்னும் முன்னீடு தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

எண்ணற்ற தமிழ் அறிஞர்களும், திறனாய்வாளர்களும் நாவலரை, அவர் ஆளுமையைப் பற்றி குறிப்பாக சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், வசனநடை கைவந்த வல்லாளர் எனவும், தமிழுரை நடைகளின் தந்தையார் எனவும் பல்வேறு புகழுரைகளை அவருக்கு சூட்டினார். அதுமட்டுமல்ல, தனக்கென ஒரு மாணாக்கர் பரம்பரையை உருவாக்கி, ஈழத்தின் தமிழ்ப்பிரதேசங்களிலே சைவமரபினைப் போற்றி, இருபதாம் நூற்றாண்டின் நான்காம் தசாப்தம் வரை தமது மொழிவன்மையின் மூலம் சைவசமய வளர்ச்சிக்கும், சைவசித்தாந்த கோட்பாட்டின் பரம்பலுக்கும் வழிவகுத்ததோடு, ஈழநாட்டின் தமிழர் சமுதாய சமய வரலாற்றில் ஒரு புரட்சியையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

நாவலர் உரையாசிரியராக மாத்திரமன்றி, உரைநடையாளராகவும், பதிப்பாசிரியராகவும், அச்சாளராகவும் விளங்கினார் என்பதையும் மனங்கொள்ள வேண்டும். ஆங்கில மொழிப் புலமையும், பேர்சிவல் பாதிரியாருடைய தொடர்பும், செய்வன திருந்தச் செய்யுந் திறனும், இவர் குறியீடுகளைக் கையாண்டு உரையெழுதி வெற்றி பெற்றமைக்குக் காரணங்கள்

ஆகும். இவற்றுக்கு மேலாக, நாவலரின் நீதிநூல் உரையும் அவரின் உரை மரபு வரலாற்றிற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமைவதோடு 'சைவமும், தமிழும்' என்னும் கருத்துநிலைக்கு வலுச்சேர்ப்பன வாகவும் அமைந்துள்ளன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் மொழியினதும், சைவசமயத்தினதும் இருப்புக்கும், நிலைபேற்றிற்கும், பரம்பலுக்குமாக சைவமக்கள் மத்தியில் நிலவிய புராண படன முறைமையை மீட்டுருவாக்கம் செய்து, அதனைப் பொதுமக்கள் மத்தியிற் சமயக்கருத்துக்களை எடுத்துச் செல்லும் கருவியாக மாற்ற வேண்டுமென ஆறுமுகநாவலரவர்கள் கருதினார்கள். இதன் பொருட்டுச் சைவத் தமிழ்ச் சூழலிலே கற்றவல்ல மாணாக்கர் பரம்பரையொன்றையும் உருவாக்கவும் முயன்றார்.

ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பிலே புராண படனம் குறிப்பிடக்கூடிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. பொதுவாகப் புராணங்களைச் சிறப்பாக கந்தபுராணத்தை ஈழநாட்டின் சைவாலயங்களிலே வருடா வருடம் படித்துப்பயன் சொல்வது மிக முக்கியம் வாய்ந்த சமய நிகழ்வாக கருதப்படுகின்றது. “புராணப்படிப்பு” ஆலயத்தோடு தொடர்புடைய ஒரு சடங்காகவே ஈழநாட்டிற் கருதப்படுகின்றது. இந்தப் புராண படன மரபு, யாழ்ப்பாணத்தின் கலாசாரம் கந்தபுராணக் கலாசாரம் எனக் கணிப்பீடு செய்யுமளவுக்குச் செல்வாக்கு செலுத்தி வந்துள்ள மையையும் குறிப்பிடலாம்.

புராண படன மரபு யாழ்ப்பாணத்திலே எப்போது தொடங்கியது என உறுதியாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. இப் “புராண படன மரபை யாரோ ஒரு புண்ணியவான் ஈழநாட்டிலே ஆரம்பித்து வைத்தார்” என்று பண்டிதமணி.சி.குறிப்பிட்டுள்ளார்". நீண்ட காலமாக

நிலவி வந்த கந்தபுராண படன மரபு, போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் காலத்திலே மீண்டும் அருகிப் போனது. ஒல்லாந்தர் கால பிற்பகுதியில் இருந்து, ஆங்கிலேயர் காலத்திலே இப் புராண படன மரபு உயிர்ப்புப் பெறத் தொடங்கியது. இந்த உயிர்ப்புக்குக் கால்கோளாக இருந்தவர் நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

புராண படன முறை கிறிஸ்தவத்திற்கு ஒரு பெரும் பிரசாரத் தடைக்கல்லாக அமையவில்லை. எனினும் பண்டைய சைவ மரபினைப் பேணிப் புத்துயிர் அளித்த பெருமையும், அத்துறையில் பாமர மக்களையும், கற்றோரையும் ஈடுபடுத்தி அதனை நிலைநிறுத்திய பெருமையும் நாவலருக்குண்டு. ஒரு வகையிலே புராண படனம் புத்துயிர் பெற்றமை, சைவசமய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியது என்று கூறலாம். அது மட்டுமல்லாமல் சைவமும் தமிழும் என்ற கருத்துநிலை புராண படனங்களுக்கூடாகவும் வெளி வந்தது எனக் கூறலாம்.

நாவலரின் கல்விப்பணி வரிசையில் அடுத்து நிற்பது அவரது பதிப்பு முயற்சிகளாகும். இவரது பதிப்புப் பணியைப் பற்றி மறைமலையடிகள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்கள்.

“இலக்கண இலக்கியப் பிழைகளும், அச்சப்பிழைகளும் இல்லாமல் உயர்ந்த தமிழிலக்கண இலக்கிய நூல்களையும், சைவசமய நூல்களையும் பதிப்பித்து உதவுவார் அரியரான, எமது இளமைக் காலத்தில் ஆறுமுகநாவலரவர்களே அந்நூல்களைப் பிழையறப் பதிப்பித்து உதவினவர்கள். எழுத்துச் சொல்லாராய்ச்சிக்கு நாவலரவர்கள் தாம் நன்னூலுக்கு வரைந்த அரிய காண்டிகையுரையும், தொல்காப்பியச்

சொல்லுக்கு சேனாவரையர் சொற்பொருட்டிட்பம் வாய்ந்தவுரையும் அவர்களாற் பதிப்பித்து வெளியிடப் படாவிடில் எம் போல்வார் அஞ்ஞான்று தமிழிலக்கண அறிவு பெறுதல் இயலாமலே போலிருக்கும். இலக்கியத்திலும், திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாருரையும், திருக்குறள் பரிமேலழகியாருரையும் அவர்கள் திருத்தமாக அச்சிடுவித்து வெளியிட்ட மையினாலே தான், யாம் நம் பண்டைத்தமிழின் மாட்சியையும் தமிழாசிரியரின் தன்னிகரில்லாத தெய்வப் புலமையையும் ஒருங்குணர்ந்து மேலும் மேலும் தமிழ் நூல் கற்பதில் அடங்கா வேட்கையுற்றோம். இனி இவையெல்லாங் கற்றும் வீட்டு நூல் தனிப்படக் கல்லாக்காற் பயன் என்! அதற்குப் பேருதவியாகச் சிவஞானபோதச் சிவஞான முனிவரின் சிற்றுவரையினையும் ஆறுமுக நாவலரவர்களே அச்சிட்டுதவியிருந்தார்கள். இவ்வா றெல்லாம் நாவலரவர்கள் அக்காலத்தில் ஆற்றிய தமிழ்த் தொண்டு சிவத்தொண்டுகளின் மாட்சி அளவிடற் பாலதன்று”¹²

நாவலரவர்கள் தமிழ் வளர்ச்சியின் பொருட்டுச் செய்த அருஞ் செயல்களுக்கு அடையாளமாக அவரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல்கள் விளங்குகின்றன. இவரால் எழுதி வெளியிடப்பட்ட பாலபாடங்கள் ஒழுக்கத்தையும், சைவசமய உணர்ச்சியையும் உண்டாக்குவன. தமிழ் நூற்பதிப்புத்துறைக்குக் கால்கோள் அமைத்தவர் எனப் போற்றப்படும் ஆறுமுகநாவலரவர்களுக்கு தனியானதோர் சிறப்பிடம் அங்கு காணப்படுகிறது. இவரது பதிப்புகள் “சுத்தப் பதிப்பு” என்று தமிழ் கூறும் நல்லுலகினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவை. இலக்கிய, இலக்கண, சமயச் சார்பாக ஏறத்தாழ ஐம்பது நூல்கள் வரை இவர் பதிப்பித்துள்ளார். 'நாவலர்

பதிப்பு' என்ற தனித்துவ முத்திரையை இவரது பதிப்பு நூல்களுக்குத் தமிழியல் ஆய்வுலகம் இன்றும் வழங்கி வருவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.¹³

பிரசங்கம் என்ற முறையினைத் தமிழ் சமய நோக்கோடு அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் கிறிஸ்தவ பாதிரியவர்களே. இப்பிரசங்க நடைமுறையினைத் தமிழில் சைவசமய நோக்கோடு முதலில் அறிமுகம் செய்து வைத்தவர் நாவலரவர்களே. நாவலர் தனது முதற் பிரசங்கத்தை வண்ணார் பண்ணைச் சிவன்கோவிலில் 1847ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் வெள்ளிக்கிழமையன்று ஆரம்பித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து வெள்ளிக்கிழமை தோறும் இவ்வாலயத்திலும், தமது பாடசாலையிலும் பிரசங்கத்தினை நடாத்தி வந்தார். இதன் தொடர்ச்சியாக நாடெங்கும் பிரசங்க மரபு செழிக்கலாயிற்று¹⁴. இந்நிலையில் தமிழ்மொழியினதும் சைவசமயத்தினதும் இருப்புக்கும், நிலைப்பேற்றுக்கும், பரம்பலுக்கும், சைவமும் தமிழும் என்ற கருத்துநிலைக்குமாகத் தனது வாழ்வை அர்ப்பணித்தார்.

நாவலரின் பிரசங்கம் நல்லூர், மானிப்பாய், புலோலி, அராலி என பல இடங்களிலும் நடைபெற்று வந்தது. இப்பிரசங்கமுறை கிறிஸ்தவ சமயத்தைக் கண்டிப்பதற்கும், சைவத்தின் பெருமையை எடுத்துரைப்பதற்கும் ஏற்ற உத்தியாக நாவலருக்குத் தோன்றியது. நாவலரின் இப்பிரசங்க வன்மையே திருவாவடுதுறை ஆதீனம் இவருக்கு 'நாவலர்' என்னும் பட்டத்தை (1849) அளிக்க வழி அமைத்ததோடு, அவரைத் தமிழகம் தெரிந்து கொள்வதற்கும் காலாக அமைந்தது எனலாம்.

சமயப்பணி

நாவலரின் சமயப்பணியை எடுத்துப் பார்ப்போமானால், நாவலர் பின்பற்றிய நெறி சைவ நெறி, சைவ நீதி உலகெலாம் விளங்க வேண்டுமென்பது அவர் கோட்பாடு. கோயில்களை மையமாக வைத்தே தன் சமயப்பணிகளை மேற்கொண்டார். கோயில்கள் யாவும் வேதாகம அடிப்படையில் மறுசீரமைக்கப்படல் வேண்டுமென்பதே நாவலரின் இலட்சியமாகும். ஆகவே வேதியரே கோயில்களில் பூசை செய்ய வேண்டும் என்பதற்கு ஆவன செய்தார். வேதியர் நடத்துகின்ற கிரியை முறையைப் பெரிதும் விரும்பிய நாவலர் ஆசாரமற்ற வேதியரை மிகவும் வன்மையாகக் கண்டித்தார்.

புராண படனத்தை ஊக்குவித்த நாவலர், அக்காலத்திற்கு ஏற்பச் சைவச் சொற்பொழிவுகளையும் தானே நடத்தினார். சொற்பொழிவுகள் யாவற்றையும் சைவப்பொருளை மையமாகக் கொண்டு நடத்தினார். பழைய கோட்பாட்டை நிலைநாட்ட புதிய வழிகளைக் கையாண்டார். ஆறுமுக நாவலரின் வேதாகமப்பற்று வேறும் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. மிகவும் பழைய காலத்தில் நிலவி வந்த கிராமியக் கோயில்கள் யாவும் வேதாகம கிரியை முறையைப் பின்பற்றும் கோயில்களாக மாறத் தொடங்கின.

காலத்தை வென்று நிற்கும் நாவலரின் நற்பணி, அவரின் சைவத் திருநூல்களைப் பதிப்பிக்கும் முயற்சியாகும். காலத்தை ஒட்டி நாவலர் மற்றுமொரு பணியாகச் சமயத்திருநூல்கள் யாவும் பாடலாகக் காணப்பட்டமையால், முக்கியமான சிலவற்றை நாவலர், உரைநடையிலே எழுதினார். விவிலிய நூலை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்ததினால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை நாவலர் சைவம் வளம்பெறப் பயன்படுத்தினார்.

நாவலரவர்கள், தான் வாழ்ந்த காலத்தின் சூழ்நிலைக்கும், மக்களின் தேவைக்கும் ஏற்பச் சமயம், இலக்கியம், இலக்கணம், கல்வி, நூற்பதிப்பு, பாடநூல்கள், பிரசாரம் போன்ற பல் வேறு துறைகளிலும் புதிய மாற்றங்களையும் சீர்திருத்தங்களையும் உருவாக்கி நிலைபெறச் செய்தார். நாவலர் பெரிதும் சைவசமய நெறிக்கமைய, சைவ மக்களின் ஒழுகலாறினை ஒழுங்குபடுத்தி, அவர்களிடத்தில் ஆன்மீக நாட்டத்தைப் பெரிதும் வளர்த்தெடுத்தார். இதனூடாக சைவமும் தமிழும் என்ற நிலைப்பாடு ஒங்கி வளரத் தொடங்கியது.

நாவலரவர்களின் வெகுசனத்தொடர்புப் பணிகளுக்குள் கண்டனங்கள், பத்திரிகைகள், அச்சியந்திரங்கள் என்பன முக்கிய பங்கேற்கின்றன. நாவலரவர்களாற் கைக்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறை, கண்டனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவை கிறிஸ்தவ மதக் கண்டனங்களாகவும், சதேசிய சைவசமயிகளின் மீது கண்டனங்களாகவும் அமைந்தமையைக் காணலாம். இவர்தனது கண்டனங்களை ஆணித்தரமாகவும், ஆவேசமாகவும் எடுத்துக் கூறினமை அவரின் மொழி நடையில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். பொதுவாகத் தமிழ்மொழியில் எழுந்த கண்டனங்களில், கண்டனங்களுக்குப் பிரதி கண்டனங்கள் செய்வது என்ற நடைமுறை இருந்தாலும், அவற்றிற்குத் தீர்வு சொல்லுவது போன்று அமைவதில்லை. ஆனால் சைவசமய வழிபாட்டுமுறை, ஒழுகலாறு கோட்பாடு, சமூக உறவு முதலியவற்றைக் கண்டனங்களாக கிறிஸ்தவ மிசனரிமார் வெளிப்படுத்தியபோது, அவற்றுக்குப் பிரதிக் கண்டனமாக நாவலரவர்கள் கண்டித்தமை மட்டுமல்லாமல், சைவசமயத்தை எவ்வெவ் வழிகளில் சிறப்பான முறைகளில் ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற விதப்புரையையும் உள்ளடக்கி வெளியிட்டார். இத்தகைய கண்டன முறைமையானது 19ஆம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் மொழியில் கையாளப்பட்ட புதிய

உத்திமுறை என்றே சொல்ல வேண்டும். இத்தகைய ஆய்வு முறை பின்னாளில் ஏற்பட, நாவலரவர்களே காரணகர்த்தாவாக இருந்திருக்கிறார்.

நாவலரவர்களின் சைவத்தமிழ் கண்டன வளர்ச்சி யானது அவர்களின் பிரசங்கங்கள், புராணபடனங்கள், துண்டுப்பிரசுரங்கள், பாடநூல்கள், பதிப்புக்கள் ஊடாக வளர்ந்து வந்துள்ளமையை, அவருடைய சைவசமய நூல்களினூடாகவும், கருவி நூல்களினூடாகவும், தமிழ் வளர்ச்சிக்குதவும் நூல்களினூடாகவும் புலப்படுமாற்றை, காண முடிகின்றது. இந்த சைவத்தமிழ் பாரம்பரியமானது உருவாகக் காரணமாக இருந்த முதலறிஞர் நாவலர் அவர்களே எனலாம்.

இலங்கையிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டாரம்பம் முதலாகப் படிப்படியாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட, மேலைநாட்டு நாகரிகம் தோற்றுவித்த, வெகுசனசமூகமும், வெகுசன கலாசாரமும் அந் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே சமூகத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தலாயிற்று. அச்சுக்கலையின் அறிமுகமும், கல்வித்துறை மறுமலர்ச்சியும் எழுச்சி பெறும் சமூகத்திற்கேற்பப் புதுவகை மரபுகளை உருவாக்கின. மனிதனது எழுதவும், வாசிக்கவும், சிந்திக்கவும், தெரிந்த ஆற்றல் ஜனநாயகப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலே உத்தகங்களும், ஓலைச்சுவடிகளும், அச்சவாகனமேறின.

தமிழ்மொழி, இலக்கியம், இலக்கணம், இந்துசமயம் முதலிய துறைகளிலே ஈழநாடு புதுமையைக் காண, இவ்வச்சு இயந்திரங்களின் தோற்றம் உதவியது எனலாம். இந்த வகையிலே 1849ஆம் ஆண்டு ஆறுமுகநாவலர் நல்லூரிலே நிறுவிய வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலைக்கு ஓர் வரலாற்று முக்கியத்துவம் உண்டு. அச்சகத்தின் பயன்பாட்டினால் இலக்கியம் அடைந்த

பயன்பற்றி பேராசிரியர் கைலாசபதி குறிப்பிடுவது இவ்விடத்திலே மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“ஏட்டுச்சுவடிகளில் முடங்கிக் கிடந்த பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கிய சாத்திர நூல்கள் சொற்ப விலையில் ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகளாக நடமாடும் சூழ்நிலை தோன்றியது. இது இலக்கியத்தின் பண்பிலும் பெருமாற்றத்தை உண்டாக்கியது. பிரபுக்கள், ஜமீன்தார்கள், சிற்றரசர்கள், மடாதிபதிகள், கணக்காயர்கள் மட்டத்தில் மட்டும் வழங்கிய இலக்கியம் ஓரளவு பொதுமக்கள் மட்டத்திற்குப் பரவ வழி பிறந்தது.”¹⁵

இவை மட்டுமல்லாமல் இக்காலப்பகுதியில் இலக்கிய, இலக்கண, நாடக, சமய நூல்களை அச்சிடும், வெளியிடும் பணியாற்றிய அச்சயந்திரங்களில் 'யாழ்ப்பாணம் சைவப் பிரகாச இயந்திரசாலை, அச்சவேலி ஞானப்பிரகாச இயந்திரசாலை, வல்வை பாரதிநிலைய அச்ச இயந்திரசாலை முதலியவை குறிப்பிடத் தக்கவை. இதன் மூலம் ஆறுமுகநாவலர் சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்த்த அச்சாளராகவும் போற்றப்படுகிறார்.

நாவலர் இளமைக்காலம் முதலாகப் பத்திரிகை சாதனத்தின் பயன்பாட்டை உணர்ந்தவர். அமெரிக்க மிசனறிமார் 1841இல் ஆரம்பித்த உதயதாரகை அல்லது Morning Star என்னும் பத்திரிகைக்கு வரலாற்றில் சிறப்பானதோர் இடமுண்டு. ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் வெளிவந்த இப்பத்திரிகை சமய விடயங்களோடு இலக்கிய, இலக்கண, சமூக, சமகால விடயங்களையும் பிரசுரித்து வந்தது. ஆறுமுகநாவலர் பல கடிதங்களையும், கண்டனங்களையும் உதயதாரகை பத்திரிகையில் (கந்தர் ஆறுமுகவன் என்ற பெயரில்) எழுதியுள்ளார்¹⁶ என்பது

குறிப்பிடத்தக்கது. இதனைத் தொடர்ந்து சைமன் காசிச்செட்டியின் உதயாதித்தன் (1841), இலங்கைநேசன் (1875), சரவணமுத்துப் பிள்ளையின் சைவ உதயபானு (1880), விஞ்ஞான வர்த்தனி (1882), இந்துசாதனம் அல்லது Hindu Organ (1889) சைவாபிமானி, சன்மார்க்கபோதினி (1885) முதலான பல பத்திரிகைகள், 19ஆம் நூற்றாண்டிற் தோன்றி இயங்கின. மேலே சுட்டிய பத்திரிகைகளின் கல்விப்புலமை, பண்பாட்டுப் பின்னணி முதலியவற்றை ஆராய்பவர்களுக்குத் தமிழ் இனத்தின், மதத்தின், மொழியின், இலக்கியத்தின், பண்பாட்டின் தனித்துவத்தைப் பேணும் இயல்பு முதலியன இக்காலத்தில் முன்னெப்போதுமில்லாத அளவுக்கு மேற்கிளம்பியது என்பது தெளிவாகத் தெரிய வந்தது.

சமூகப்பணி

தமிழ் உலகில் யாரும் சிந்திக்காத வகையில் தனக்கென ஒரு புதிய பார்வையைச் சமூகத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்தமை அவரின் சமூகப்பணிக்கு ஒரு சிறப்பாகும். நாவலர் வாழ்ந்த காலகட்டத்திலும் அறிவிற குறைந்தோரால் சமூக முரண்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்டன. இச்சமுதாயத்திலே சமூகமாற்றங்களை ஏற்படுத்தச், சைவர்களை மேம்படுத்தப் பல வழிகளைக் கையாண்டார்கள்.

நாவலர் தமது சமூகப்பணிக்குள் முக்கியமாக முன்று விடயங்களை பொறுப்பேற்று நடாத்தியுள்ளார். கஞ்சித் தொட்டித் தருமம், வேளாண்மை, அரசியல் பங்களிப்பு என்பன அவரின் மதச் செயற்பாட்டுக்குள் அப்பால் நின்று பேணிய விடயங்களாகும். ஆறுமுகநாவலரும் இக்கால சீர்திருத்தத் தலைவர்கள் போன்று ஆங்கில அரசியலை ஏற்றுக் கொண்டவர். அவர்களின் ஸ்தாபன அமைப்புக்களுடன் சேர்ந்து மக்களின் குறைபாடுகளைத் தீர்க்க முயன்றார். யாழ்ப்பாணத்தில் சைவப்பாடசாலைகளை நிறுவ

வேண்டி, இலங்கை தேசிய தலைவர்களுடன் உறவை வளர்த்துக் கொண்டவர். அது மாத்திரமன்றி சேர்.முத்துக்குமாரசுவாமி, நாவலருடன் கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பு காரணமாக அவர் ஆற்றிய தேச சேவையை மதித்தார். நாவலர் நடத்தி வந்த இயக்கங்கள் பற்றிச் சட்டிக்காட்டினார். சைவர்களது சமயத்தைப் பற்றிய அபிப்பிராயங்களை அறிவதற்கு நாவலரைக் கலந்தாலோசிக்க, வேண்டுமென்பது அவரது வாதம்¹⁷. இத்தகைய உறவுகளாலேயே சேர்.பொன்னம்பலம் இராமநாதன் சட்டநிருபண சபைக்கு அபேட்சகராக நிற்க முன்வந்தபொழுது, ஆறுமுகநாவலர் இராமநாதனுக்கு ஆதரவு கொடுக்கும்படி நேரிட்டது. இராமநாதனுக்கு எதிராகப் போட்டியிட்ட பிறிற்றோ, ஆறுமுக நாவலரின் நண்பராக இருந்தபோதும், நாவலரின் ஆதரவு இராமநாதனுக்கே இருந்தது என்பதை எல்லோரும் அறிந்திருந்தனர். இராமநாதனது விடயத்தில் நாவலர், 'சிலோன் ஒப்சேவர்' பத்திரிகை, அரசாங்க அதிபர் வில்லியம் துவைனம் ஆகிய மூன்று விரோதிகள், கருத்தொருமித்து ஆதரவை இராமநாதனுக்கு நல்கியமை, அக்காலத்தில் திகைப்பூட்டும் சம்பவமாகவே கருதப்பட்டது. சமய மொழித்துறையில் மாத்திரமன்றி பிரதேச ரீதியாக அமைந்திருந்த உயர்ந்தோர் குழுத்துக்கு வழிகாட்டியாகவும், தலைவராகவும் நாவலர் விளங்கினார் எனக் கருதலாம்.

பொது விடயங்களில் நாவலர் சமய பேதம் பாராட்டாது நடந்து கொண்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் பேதி நோய் கண்டபொழுதும், கச்சேரியில் நிர்வாக ஊழல்கள் மலிந்திருந்த காலத்திலும், அதன் தலைவராக இருந்த துவைனந் துரையிடம், நாவலர் பேதமேதும் பாராட்டாது, பொதுசன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கினார். யாழ்ப்பாணத்தில் பேதிநோய்க் காலத்தில் ஏற்பட்ட கஞ்சித்தொட்டி தருமம், கமக்காரர்களுக்கு விதைநெல் கிடைப்பதற்காகச் சட்டநிருபண சபைக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தல்¹⁸, அதுபற்றி

அரசாங்கத்தின் கவனத்தைக் கோரியமை நாவலரின் சமூகநிலை அக்கறையை இங்கு முன்னிறுத்துகிறது.

IV நாவலருக்குப் பின்..

நாவலர் மரபின் சைவத்தமிழர் பாரம்பரியத்தை அறாத் தொடர்ச்சியுடன் முன்னெடுக்கும் ஞானபரம்பரை ஒன்று ஈழத்திலே உருவாகியது. நாவலர் பணிகளை முன்னெடுத்த அறிஞர்களை நாவலரின் ஞான பரம்பரை என்று பேராசிரியர் கைலாசபதி குறிப்பிடுகிறார்.¹⁹ இதில் முக்கியமான அறிஞர்களின் பங்களிப்பினை நாவலர் கருத்தோட்டத்தினூடாக இங்கு தருவது சாலச்சிறந்ததாகும்.

நாவலருக்குப்பின் வாழ்ந்த பல சான்றோர்கள் குறிப்பாகப் பண்டிதமணி, சி.கணபதிப்பிள்ளை, சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சன்னாகம், அ.குமாரசாமிப்புலவர், நா.கதிரை வேற்பிள்ளை, சேர்.பொன்னம்பலம் இராமநாதன், இந்துபோட் இராசரத்தினம், முதலானோருக்கூடாகச் சைவத்தமிழ் என்னும் கருத்துநிலை தொடர்ந்து கொண்டே வந்ததை நாம் காணலாம்.

நாவலர் மறைவுக்குப் பின்னர் அவர் தம் பணியை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்களுள் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையின் பங்களிப்பு சைவத் தமிழ் மரபின் தொடர்ச்சிக்கும், மாற்றத்திற்கும் ஒரு மைற்கல்லாக அமைந்தது என்பதை சைவசமய நல்லுலகம் மறுதலிக்க முடியாது. நாவலர் மரபினர் பலர் இம் முயற்சியை இவர் தம் வழியில் சென்று சமயக் கட்டுரைகள் எழுதுதல், நூல் வெளியிடுதல், புராண படனத்தில் ஈடுபடுதல், தமிழையும் சமயத்தையும் கற்பித்தல், கண்டனப் பிரசுரங்களைத் தீட்டுதல், பிரசங்கம் செய்தல், உரை எழுதுதல், பத்திரிகை நடத்துதல் எனப் பல்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டு வந்தனர். நாவலருக்கு இருந்த மாணாக்கர் பரம்பரை போன்று சைவப்பெரியார் குழாம் ஒன்று

சைவத்திற்கும், தமிழுக்கும் ஒரு உறவை உருவாக்கி, இரண்டையும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாமல் பாதுகாக்கவேண்டிய தேவை அக்காலத்தில் ஏற்படலாயிற்று. இந்தத் தேவைக்கு அறிஞர்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆயுதமே சைவத்தமிழ் மொழிநடையாகும். இச் சைவத்தமிழை வளர்க்க அவர்கள் பயன்படுத்திய ஊடகங்களே பாடசாலைக் கற்பித்தலை மேம்படுத்தல், பாடசாலைகளை உருவாக்குதல், சைவசமயத்தை வளர்த்தல், சைவப் பிரசங்கங்களை நடாத்துதல், சைவநூல்களை வெளியிடுதல் என்பனவாகும். நீண்ட காலமாக இருந்த குரு சீட பரம்பரை வழியாக நிலவி வந்த கல்விமுறை அருகி, திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் 1885இல் உருவாகத் தொடங்கின. இவற்றினூடாகப் பல சைவப் பெரியார்கள் குறிப்பாக இந்துபோட் இராசரத்தினம் முதலானோர் சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் ஆற்றிய பணிகள் சைவத்தமிழ்மொழி நடை வளர்ச்சிக்கு ஊன்றுகோலாக அமைந்தமையைக் குறிப்பிடலாம்.

இவர்கள் மட்டுமல்லாமல், சைவப்பாடசாலைகளின் தோற்றம், பல தமிழ்ச்சங்கங்கள் முதலியவை ஆற்றிய பணிகளின் தொடர்ச்சியாக பண்டித பரம்பரை உருவாகியது. யாழ்ப்பாணத்தில் இப் பண்டித பரம்பரையின் செல்வாக்கு ஏறத்தாழ 1920 முதல் சிறப்புற்றுக் காணப்பட்டமை விதந்துரைக்கத்தக்கது. பண்டிதர்களால் எழுதப்பட்ட சைவ நூல்களையும், தமிழ் நூல்களையும் விளங்கிக் கொள்வதில் பலவகை சிக்கல்கள் காணப்பட்டது. அவற்றின் மொழிநடை கடினமாக அமைந்துள்ளமையே இதற்கான காரணமாகும். எனினும் நாவலரவர்களின் பங்களிப்பு இவ்விடத்தில் மிகவும் போற்றத் தக்கதாகும். மேலும் சங்கங்கள், சபைகள் ஆற்றிய பணிகளைத் தொடர்ந்து, பத்திரிகைகளின் வருகை இலங்கையின் சமூகம், சமயம், இலக்கியம் என்பவற்றின் வளர்ச்சியுடன் இணைந்திருந்தது.

நாவலரது பிறப்புச் சூழலைப் போன்று சைவசமயச் சூழலிலே சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை பிறக்கவில்லை. இளமைக் காலத்தில் கிறிஸ்தவராக வாழ்ந்தபோது, பிற்காலத்தில் சைவராக மாறியமைக்கு நாவலரது சமயப்பணியே காரணமாக இருந்தது. பிள்ளையவர்கள் பின்னர் சைவத்தை நாடி, இறுகிய சமய பக்தி உடையவராகித் தமது அந்தியகாலம் வரையும் சிவபூசை மேற்கொண்டதும், நாவலர் போதனையால் என்பது உணரப்படும் என தமது நூலில்²⁰ குறிப்பிட்டுள்ளார். அதுமட்டுமல்லாமல், நாவலரின் சமயப்பணியை மேற்கொண்ட பரம்பரையின் முதல்வராகவும் விளங்கியதால், நாவலரது பிற பணிகளையும் தாமே மேற்கொள்ள முயன்றார். அவற்றைத் தன் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகவும் கொண்டு வாழ்வு நடத்தினார். நாவலர் பணியிலே குறிப்பிடத்தக்கதொன்றான நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் பணியினைத் தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் தொடர்ந்து ஆற்றி, நாவலரது பரம்பரையிலே ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றார். நாவலரைப் போன்று செந்தமிழை வசனநடையாக எழுதும் ஆற்றல் இவரிடம் மிக்கிருந்தது. அவர் பதிப்பித்த நூல்களிலுள்ள பதிப்புரைகளாலும், கத்திய ரூபமாக எழுதிய சூளாமணியாலும் இது நன்கு புலப்படுகிறது.

நாவலருக்கும், சுன்னாகம் குமாரசாமிப் புலவருக்குமான உறவு அவர்களின் கட்டுரைகள், கவிதைகள், கண்டனங்கள் வாயிலாக வெளிப்பட்டதெனலாம். புலவர் நாவலர் நெறி நின்றே சைவசமய பிரசாரமும் கிறிஸ்தவமதக் கண்டனமும் செய்தார். புலவர் தாம் செய்த பிரசங்கமொன்றில் வைதிக சைவ சமயத்தை நன்கு விளக்கியுள்ளார். இப்பிரசங்கத்தில் நாவலர் வைதிகத்தின் வளர்ச்சிக்குச் செய்த தொண்டைப் பற்றி பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“இக்காலத்தில் ஸீலஸ் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் வைதிக, சைவ சாத்திரங்களைப் பரிசோதித்து அச்சிடும், வைதிக சாஸ்திரப் பொருட்களை எவர்க்கும் இலகுவாக அறியும்படி செந்தமிழிலே சிறந்த வசன ரூபமாகப் பல புத்தகங்களை அச்சிடும், ஆங்காங்கு சைவப்பிரசங்கங்கள் செய்தும் பல வித்தியாசாலைகளைத் தாபித்தும், கற்பித்தும் பலவாறாக வைதிக சைவ பரிபாலத்திலே கண்ணாக இருந்தார்.”²¹

இக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்சங்கம் 1898ஆம் ஆண்டு தாபிக் கப் பட்டதோடு, புலவருக்கும் நாவலர் சைவ வித்தியாசாலைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. மேற்கூறப்பட்ட வித்துவசபையில் அங்கத்தவர்களாக இருந்தவர்கள் அனைவருமே நாவலரின் மாணவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நாவலர் அவர்களுக்குப் பின் அவர் தம் மாணவர்களேயன்றி, மாணவர் தம் மாணவர்களும் வரன்முறையாகப் பணிகளைப் பாரம்பரியமாகச் செய்து வந்தார்கள். நாவலரை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு அவருடைய வாழ்க்கை முறையை அடியொற்றித் துறவு பூண்டு, தமிழுக்கும் இந்துசமயத்துக்கும் தொண்டாற்றியவர் சுவாமி விபுலானந்தர். எனவே “நாவலரின் பாரிய பணிகளின் வளர்ச்சியும், தொடர்ச்சியுமாகவே சுவாமி விபுலானந்தரின் பணிகள் அமைந்தன” என்பது யாவராலும் ஒப்புச் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. அவை மட்டுமல்லாமல் நாவலரைப் போன்றே பள்ளிக்கூடங்களை நிர்வகித்தமை, பதிப்புக்களைச் செய்தமை, மொழிபெயர்ப்புக்கள் மேற்கொண்டமை, சமயத்துக்கும், சமூகத்திற்கும் சீர்திருத்தத் தொண்டு புரிந்தமை என அவர் வழி நின்ற பல முயற்சிகளைத் தானும் மேற்கொண்டதன் மூலம்

சைவத்திற்கும், தமிழுக்கும் பாரிய தொண்டினைச் செய்தார்கள் என ஒப்பிட்டு ஆராயக்கூடியதாக இருக்கிறது. (சற்குணம்: 1979).

அடுத்து சிறப்பிடம் பெறுபவர்களுடன் ஒருவராக சேர்.பொன். இராமநாதன்(1851-1930) விளங்குகின்றனர். இராமநாதன் அவர்கள் அரசியல், சமுதாயச் சீரமைப்பு, நாட்டின் விடுதலை, ஒற்றுமை, தனிப்பெருமை, கல்வி, கலை வளர்ச்சி, தமிழ் வளர்ச்சி, சமயநெறி ஆகிய பல துறைகளுக்கும் தத்துவத்தை உருவாக்கியவர்களுள் அவருமொருவர். கல்வி நெறி வகுத்த இராமநாதன் தேசிய ஒற்றுமைக்கும் நெறி வகுத்தார்.

இக் காலத்திற் பல கல்விக் கூடங்கள் மறுமலர்ச்சி நிலையங்களாக எழுந்தன. ஆனந்தாக் கல்லூரியும், சாகிராக் கல்லூரியும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியும் முறையே பௌத்த, இஸ்லாமிய, இந்து மறுமலர்ச்சிக் கல்லூரிகளாக எழுந்தன. தமிழ் நெறியும் சைவநெறியும் தழைத்தோங்க வேண்டுமெனும் அவரது இலட்சியத்தில், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிகள் இவரது அனுசரணை பெற்று உதித்தன.

ஆடவர்களுக்கு நிறுவப்பட்ட கல்விக் கூடங்களோடு இந்து மகளிரிற்கு உயர்நிலைக் கல்வி அளிக்கக் கல்வி நிலையம் ஒன்று வேண்டும் என்பதை இராமநாதன் உணர்ந்தார். அறிவுத் திறனும், அறநெறியும் சமயப் பண்பும் ஒன்றிணைந்த மகளிர் மூலமும் தமிழ் நெறி மரபும், சைவநெறி மரபும் இணைவதன் மூலமும் நாட்டின் மறுமலர்ச்சி புது மெருகு பெறும் என்னும் சிந்தனையில் எழுந்தது இவ் இராமநாதன் கல்லூரியாகும்.

சைவப் பெண்பிள்ளைகள் உயர்கல்வி பெறாத நிலையும் அதற்கான பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லாத குறையை நிவர்த்தி

செய்யவுமே இக்கல்லூரியை அமைக்க முன் வந்தார் எனலாம். தேசிய மறுமலர்ச்சியினை ஏற்படுத்த வேண்டும் எனக் கருதிய இராமநாதன், யாழ்ப்பாணத்தில் முதற்கண் சைவப் பெண்பிள்ளைகள் சைவக் சூழலில் உயர்கல்வி பெறக் கல்லூரி ஒன்றினை அமைக்க முன்வந்தார். இக்கல்லூரியிற் கல்வி பயிலும் பெண்கள் ஆங்கில நாட்டினதும், சொந்தப் பண்பாட்டினதும் சிறந்த விழுமியங்களைப் பெற்று, நல்மனைவியாக, வேண்டிய கல்வியைப் பெற வாய்ப்பு ஏற்படுத்தப்படும் என்றும் அவர் விரும்பினார். சைவப் பெண்பிள்ளைகள் தடையின்றிக் கல்வியைக் கற்கவேண்டும் எனக் கருதி அதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலையை முன்கூட்டியே திட்டமிட்டு உருவாக்கியமையைத் தெளிவாக அறிய முடிகின்றது.

இக்கல்லூரி, கிறிஸ்தவப் பெண்கள் உயர்கல்விப் பள்ளிக்கூடங்களிற் கல்வி கற்று வந்த சைவப் பெண்களைக் கவரும் நோக்கம் அற்றது என்பதனையும் தெளிவு படுத்தினார். இராமநாதன் கல்லூரி பற்றி 7.2.1911 இல் வெளியான “இந்து ஓகன்” பத்திரிகை “திரு.இராமநாதன் பெண்கள் கல்லூரி இலங்கைத் தேசியத்தின் வரலாற்றிற் புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்குவதாயிருக்கும்” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இராமநாதனின் கல்விச் சிந்தனைகளுக்கும் கல்விப் பணிகளுக்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியது அவர் நிறுவிய சைவப் பெண்கள் ஆசிரிய கலாசாலையும், அதன் உறுப்பாகிய பயிற்சிப் பாடசாலையுமாகும். இலங்கையில் முதன்முதல் நிறுவப்பட்ட சைவப்பெண்களுக்கான ஆசிரிய கலாசாலை இதுவாகும். சைவக் பெண்கள் சைவச் சூழலில் ஆசிரியராக உருவாக்கப்பட்டு, தேசிய பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பேணும் சமுதாயப் பங்களிப்பை ஆற்ற வேண்டும் என்பது அவரது முடிவாகும். மேலும் தகுதியான ஆசிரியைகளை வடமாகாணத்தில் உருவாக்கும் ஆசிரிய

கலாசாலையை உருவாக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தும் அவரிடத்தில் இருந்தது.

இராமநாதனைத் தமது ஆத்மீகக் குருவாகக் கொண்டு 1906 ஆம் ஆண்டில் இராமநாதனின் இரண்டாவது வாழ்க்கைத் துணைவியாகியவர் அவுஸ்திரேலிய நாட்டு செல்வி. ஆர். எல். ஹரிசன் ஆவர். “ கீழ்நாட்டு மாணவர்களுக்கு மேல்நாட்டு காட்சிகள்” என்ற அவரின் நூல் இராமநாதனின் அமெரிக்கச் சுற்றுப்பயணத்தின் போது ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளைத் தொகுத்து, கீழைநாட்டு மாணவர்களுக்கு அவற்றை அரிய தகவல்களாகத் தருகின்றது. தமது வாழ்க்கைத் தலைவரது சமயம், மொழி, கலாச்சாரம் முதலியவற்றை மேற்கொண்டு அவரது பணிக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்தார் அவ்வம்மையார். தான் பிறந்த நாட்டிலிருந்து எத்தனையோ மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள நாட்டிற்குத் தம்மையும் தமது சேவையையும் அர்ப்பணித்தார் இவ்வம்மையார்.

நாவலர் மறைந்த பின்னர் கிறிஸ்தவர்களது பிரசாரம் பன்மடங்காக அதிகரித்தது. இந்நிலையைத் தொடரவிடாது தடுக்கும் நோக்கத்துடன் நாவலரது உறவினர்களும், மாணவர்களும் சைவப்பிரகாச சமாஜம் என்னுஞ் சபையைத் தாபித்து, உதயபானு என்னும் பத்திரிகையை வெளியிட்டனர். முந்திய காலப்பகுதியைப் போலன்றி இக்கால இயக்கத்தை வழிநடத்தியோர், ஆங்கிலக் கல்வியின் முழுப்பயனையும் பெற்ற உயர் உத்தியோகங்களில் அமர்ந்திருந்தவர்களாவர். சட்ட வல்லுனர்கள், இளைப்பாறிய நீதிபதிகள், பொருள்வசதி படைத்தோர் முதலியோர் சைவசமய வளர்ச்சியில் அக்கறையும், ஆர்வமும் கொள்ளத் தொடங்கினர். சமயப்பிரசாரத்திற்கு சைவப்பிரசங்கங்கள் மட்டுமல்ல, பத்திரிகையின் அவசியத்தையும் உணர்ந்த இவர்கள் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் இந்துசாதனம் என்ற பத்திரிகையை வெளியிட்டனர்.

சைவசமய வளர்ச்சிக்கு இப்பத்திரிகை குறிப்பிடக்கூடிய தொண்டை ஆற்றியுள்ளதோடு 'சைவமும், தமிழும்' என்னும் கருத்துநிலைக்கும் வலுவூட்டியது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிற் சமய மறுமலர்ச்சி உத்வேகமடைவதற்கு இன்னொரு காரணி சுவாமி விவேகானந்தரின் ஈழ வருகையாகும். 1893ஆம் ஆண்டில் சிக்காக்கோவில் நடைபெற்ற சர்வசமய மகாநாட்டிற் பங்குபற்றி, இந்து சமயத்தின் மேலான பண்புகளையும், சித்தாந்தத்தையும் எடுத்து விளம்பி, மேலைநாட்டவரைக் கவர்ந்த சுவாமி விவேகானந்தர் 1897ஆம் ஆண்டு ஈழம் வந்தார். கொழும்பு, அனுராதபுரம், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் அவர் ஆற்றிய விரிவுரைகள் சைவர்களுக்குப் பெரும் உற்சாகத்தைக் கொடுத்தன.

சைவக்கல்வியின் எழுச்சிக்கு தொண்டாற்ற ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட பெரியார்களாகிய நாவலர், இராமநாதன், ஆகியோரின் வழியைப் பின்பற்றி பல நிறுவனங்களும் முன்வந்தன. அவற்றுள் ஒன்று 1888இல் அமைக்கப்பட்ட “யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபை” ஆகும். சைவத்திற்கும், தமிழுக்கும் தொண்டு செய்த நாவலரது பணியைத் தொடர்ந்து, சைவத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பதும், சைவமரபிலான கல்வியை வளர்ப்பதும் முக்கிய நோக்கங்களாகக் கொண்டு இச்சபை இயங்கத் தொடங்கியது. அடுத்து இவ்வளர்ச்சிக்கு உதவிய பிறிதொரு தாபனம் 'சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கம்' ஆகும். 1923ஆம் ஆண்டு சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன், சேர் வைத்திலிங்கம் துரைசாமி போன்றோரது கூட்டு முயற்சியின் பேறாக உருவாகிய இச்சபை சைவக்கல்வியின் வளர்ச்சிக்கெனப் பள்ளிக்கூடங்களைத் தாபித்த தோடு, பிறரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டவையும் திறம்பட நடத்தப் பட்டு சிறப்பாக இயங்கி வந்தது. இச்சங்கத்தின் அமைப்பினையும், சேவையையும் சீர் பெறச் செய்து, யாழ்ப்பாணத்தின் சைவக்கல்வி வரலாற்றில் தமக்கென ஒரு தனியிடத்தை இந்துபோட் இராசரத்தினம்

அவர்கள் தேடிக் கொண்டார்கள். இச்சங்கம் சைவ ஆசிரியப் பயிற்சிக்கென ஒரு கல்லூரியையும் நிறுவி, சைவக்கல்வியின் பரவலுக்கு அத்தியாவசியமான தேவையொன்றினை நிறைவு செய்தது.

இவை மட்டுமல்லாமல் மட்டக்களப்பு இராமகிருஷ்ண சங்கம், கொழும்பு விவேகானந்தர் சபை போன்றவையும் சைவமரபிலான தேவையை உணர்ந்து, அதைச் சிறப்புற வளர்க்கத் தேவையான முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டு வந்தன. இவற்றின் அடிப்படையில் சைவமும், தமிழும் என்ற கருத்துருவாக்கம் பல்வேறு நிலையில் பல்வேறு விடயங்களாகப் பரிணமித்து இன்று செழித்தோங்கிவிட்டதற்கு நாவலரும், அவர் சார்ந்த ஞான பரம்பரையினரும், சைவ நிறுவனங்களுமே வழி சமைத்தன என்பது கண்கூடு.

V நிறைவுரை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே நாவலர் முன்னெடுத்த சைவமும் தமிழும் என்ற கருத்துநிலை ஈழத்துத் தமிழ்கல்வி, பண்பாட்டு, அரசியல், சமூக, பொருளாதார அம்சங்களிலே பெருஞ் செல்வாக்குகளைச் செலுத்தியுள்ளது எனலாம். சைவமும் தமிழும் என்ற கருத்துநிலை உருவாக்கம் மரபுவழித் தமிழர்களாலும், நிறுவன வழிவந்த தமிழ் அறிஞர்களாலும், அரசியல் செல்வாக்குடையவர் முதலியோராலும் முன்னெடுத்துச் செல்லப் படுகிறது. பல்வேறு சவால்களையும், சர்ச்சைகளையும் எதிர் நோக்கிய சைவமும் தமிழும் என்ற கருத்துநிலை ஏதோ ஒரு அளவில், ஏதோ ஒரு வகையில் இன்னும் வழக்கில் இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

இத்தகைய நினைவுப் பேருரையை இன்று நிகழ்த்த சந்தர்ப்பம் அளித்த யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்துக்கு எனது மனம் நிறைந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்

பிற்குறிப்புகள்

1. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள், ச. (உரை) கந்தபுராணம் உற்பத்தி காண்டம், பக்.66.
2. 1310ஆம் ஆண்டளவில் தம்பதேனிய மன்னன் 3ஆம் பராக்கிரமபாகுவின் அரசவையில் அரங்கேற்றப்பட்ட போசராச பண்டிதர் எழுதிய சரசோதிமாலை என்னும் சோதிட நூலே இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் சான்றாகும். (சிவலிங்கராஜா.எஸ்:2004).
3. நடராசா, க, செ. ஈழத்துத்தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், 1982, பக்.5,6.
4. ஜெபநேசன்.எஸ். இலங்கையிலே 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சி, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, வட்டுக்கோட்டை, 1972.
5. சதாசிவம், ஆ, ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைக் களஞ்சியம், சாகித்திய மண்டலம், கொழும்பு, 1966, பக்.92.
6. சுன்னாகம் வரதபண்டிதரால் (1656-1716) குறிப்பிடப்படுகிறது.
7. வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோயில் கட்டப்பட்டதும், அதன் மீது பல பதிகங்கள் பாடப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாகும்.
8. கிறிஸ்தவ பாதிரிமாரது ஆவணங்களைக் கொண்டு பார்க்குமிடத்துச் சைவ உற்சவ, அனுட்டான முறைகளில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லையென்பது புலனாகும்.
 - (i). Winslow, Miron, A memoir of Mrs.H.W.Winslow Combining a sketch of Ceylon Mission, New York, 1835, Pp.219-220.
நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவில் தேர்த்திருவிழாவில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி.
 - (ii). Selkirk, J. Recollections of Ceylon, London, 1844, Pp.298-300.
சைவர்களது நோன்பு நாட்கள் பிரதான சமய நாட்கள் பற்றிய விபரங்கள் இங்குண்டு.

9. ஆறுமுகம், வ. இலங்கையில் சைவக் கல்வியின் எழுச்சி, திருக்கேதீச்சரத் திருக்குடத் திருமஞ்சன மலர், திருக்கேதீச்சர ஆலயத் திருப்பணிச்சபை வெளியீடு, 1976, பக். 94
10. 'யாழ்ப்பாணத்தின் முதலாவது போர்த்துக்கேய ஆள்பதியான 'டி.ஓலிவேரா' தனதாட்சிக்குட்பட்ட சைவர் எல்லோரையும் கத்தோலிக்கர் ஆகும்படி கட்டாயப்படுத்தினான். தண்டனைக் கஞ்சிய மக்கள் தமது அந்தரங்க வாழ்வில் சைவசமய மத அனுட்டானங்னைக் கடைப்பிடித்தாலும் வெளியில் கத்தோலிக் கராகவே நடந்தனர். வழிபாட்டு முறைகள் இரகசியமாக இல்லங்களில் மட்டுமே நடைபெற்றன. விரதநாட்களில் உபயோகப் படுத்தப்பட்ட வாழை இலைகளை வீட்டுக் கூரைகளில் மறைத்து வைக்கும் நிலை ஏற்பட்டதாயின், கத்தோலிக்கக் கரும் போக்காளனின் மனநிலையை எடுத்துக்காட்ட வேறு அத்தாட்சி தேவையில்லை'.
- 11 ஜெபநேசன், எஸ், மு.கு.நூல், பக். 57.
12. கணபதிப்பிள்ளை, சி. பண்டிதமணி., கந்தபுராண கலாசாரம், பக்.15.
13. நாவலர் நினைவுமலர், 1938, பக்.103.
14. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறி, பக். 120.
15. "சைவசமயம் உண்மை என்பதைத் திருட்டாந்தப்படுத்தும் பொருட்டு வண்ணார்பண்ணையிற் சிவன்கோவில் வசந்த மண்டபத்திற் குருக்கள், பிராமணாக்கன் முதலிய மற்றும் பிரபுக்கள் முன்பாகச் சைவசமயப் பிரபல்யப் பிரசங்கம் பண்ணும் பொருட்டு அவ்விடத்திலுள்ள சில வித்துவாமிசர்கள் ஆரம்பித்திருக்கிறார்களென்று கேள்வியானோம். மேலும் அதில் முதல் பிரசங்கம் முப்பத்தோராந் தேதி வெள்ளிக்கிழமை இரவு ஒன்பது மணிபோலக் "கந்தர் குமாரர் ஆறுமுகநாவலராற் செய்யப்பட்டதென்று ஓர் மாணாக்கன்" என்பவரெழுதி வரவிட்ட கடிதத்தாற்றொரிய வந்தது. (உதயதாரகை, 1848, தை 13ஆந் திகதி).

16. கைலாசபதி, க, ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 1986, பக்.16.
 - a. ஓ! யாழ்ப்பாணத்துச் சனங்களே! என விளித்தும், இலங்கைநேசன் பத்திராதிபரே! என விளித்தும், வெகுசனத்தொடர்பு நோக்கில் எழுதிய கடிதங்களிலும், வேண்டுகோளிலும் நாவலரின் பரந்த சமூகத்தை நோக்கிய செயற்பாடுகள் காணப்படுகின்றன.
17. Ceylon Hansard: நாவலரைப் பற்றிய குறிப்பு, பக்.88 1876/77 விவாதம் oct. 18, 1876, பக்.58-68, Oct. 19, 1876, பக். 86-89
18. (i). ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு, பக் 155-161
(ii). Ceylon Hansard – 1877, pp37-39'
19. கைலாசபதி, க., நாவலர் நூற்றாண்டு மலர், 1979.
- 20 தாமோதரம்பிள்ளை, சி.வை, சைவ மகத்துவம், பக் 10
21. சிவநேசச்செல்வன்,ஆ., தமிழியல் வளர்ச்சியின் முன்னோடி-சுவாமி. விபுலானந்தர், ஈழநாடு வாரமலர், 07.04.1974.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அருமைநாயகம், க., பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சைவ மறுமலர்ச்சி, திருக்கேதீச்சர ஆலயத் திருப்பணிச்சபை வெளியீடு, 1969
2. கனகரத்தினம்,இரா.வை. ஆறுமுகநாவலர், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2007
3. கனகரத்தினம்,இரா.வை., பண்டிதமணி.சி.கணபதிப்பிள்ளையின் புலமையியல் - ஓர் ஆய்வு, பூரணம் வெளியீடு, கொழும்பு, 2005
4. கணபதிப்பிள்ளை, சி. பண்டிதமணி, கந்தபுராண போதனை, பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச்சபை, திருநெல்வேலி, 2014
5. கைலாயபிள்ளை, த., ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம், வித்தியானுபால இயந்திரசாலை, சென்னை, 1955
6. சிவலிங்கராஜா, எஸ், ஈழத்துத் தமிழ் உரை மரபு, குமரன் புத்தக இல்லம், 2004

7. சிவலிங்கராஜா, எஸ், ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய செல்நெறி, குமரன் புத்தக இல்லம், 2009.
8. சுசீந்திரராசா, சு., பண்டிதமணியின் மொழிநடை, பண்டிதமணி நினைவுமலர், பண்டிதமணி.சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் நூல்வெளியீட்டுச்சபை, 1989
9. தனஞ்சயராசசிங்கம், ச., நாவலது பணிகள், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை, 1969
10. நடராசா, F.X.C., ஈழம் வளர்த்த உரைநடை, கணேசையர் நினைவுமலர், ஈழகேசரி பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றம் , 1960
11. நாவலர் நூற்றாண்டு மலர், ஸ்ரீலனீ ஆறுமுகநாவலர் சபை, 1979
12. நாவலர் மாநாடு விழா மலர், ஸ்ரீலனீ ஆறுமுகநாவலர் சபை, மெய்கண்டார் அச்சகம் , 1969.
13. பண்டிதமணி நினைவுமலர், இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி.சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் நூல்வெளியீட்டுச்சபை, 1989
14. யோகராசா,செ., பண்டிதமணி.சி.கணபதிப்பிள்ளை, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்பு, 2007
15. Kailasapathy,K. The Cultural and Linguistic Consciousness of the Tamil Community in Sri Lanka, Punithavathy Tiruchelvam Memorial Lecture, Tamil Women's Union, Kalalaya, 1982
16. Navaratnam, K. Tamil Element in Tamil culture, The Eelakesari Ponniah Memorial Publication Society, Tellipalai , 1959
17. Sivathamby,K. SriLankan Tamil Society and Politics, New Century Book House, Madras, 1995
18. Watter Bickwell, John, The roots of culture, Inaugural Memorial Lecture, Handy Perinbanayagam Commemoration Society, Kokuvil Hindu College, 1983

1984ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் பட்டதாரியாகி, மொழியியல் துறையில் உதவி விரிவுரையாளராக 1988 இல் இணைந்த கலாநிதி சுபதினி ரமேஸ் அவர்கள், இன்று மொழியியல் ஆங்கிலத்துறையின் தலைவராகவும், மொழியியல் பேராசிரியராகவும் விளங்குகிறார். Literary Tamil and Jaffna Spoken Tamil- Comparative Analysis (1993) என்ற தலைப்பில் வாழ்நாள் பேராசிரியர் சு.சுசீந்திரராஜா அவர்களின் கீழ் தனது முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினையும் (MA), பேராசிரியர்கள் அரங்கன், இராஜேந்திரன் அவர்களிடம் Nominalization in Tamil and Sinhala- Contrastive Analysis (2000) என்ற தலைப்பில் கலாநிதிப் பட்டத்தினை (Ph.D) தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் இந்தியாவிலும், பட்டப்பின் டிப்ளோமாவை (PGDTS) மொழிபெயர்ப்பில் (1998) ஐதராபாத் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றுள்ளதடன், கலாநிதிப்பட்டப்பின் படிப்பை (Post Doctoral Degree) Sri Lankans' views on English Language-Colonial to Post colonial Era என்ற தலைப்பில் Claffin University, South Carolina, USA யிலும் பெற்றுள்ளார். இவருக்குரிய சிறப்பு ஆய்வுத் துறைகளாக பிரயோக மொழியியல், தமிழ், சிங்கள வாக்கியவியல், மாற்றமைப்பு இலக்கணம், மொழிபெயர்ப்பியல், நடையியல் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். தனது துறை சார்ந்து தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் பல நூல்களை வெளியிட்டும், கட்டுரைகளை எழுதியும், இலங்கை, இந்தியா, இலண்டன், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் இடம்பெற்ற மாநாடுகளில் பங்குபற்றியும், தனது புலமையை வளர்த்து வரும் ஒரு மொழியியலாளர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஏறத்தாழ முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக கற்பித்தலை மேற்கொண்டு வரும் இவர் பல மாணவர்களுக்கு முதுகலைமாணி, கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு வழிகாட்டியாகவும் இருந்து வருகிறார். இவை மட்டுமல்லாமல் இலண்டனில் உள்ள International Association of English as a Foreign Language (IATEFL), இந்தியாவிலுள்ள திருவனந்தபுரம் Dravidian Linguists Association (DLA), பாண்டிச்சேரியில் உள்ள Pondichery Institute of Language and Culture (PILC), அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் All India Tamil Linguistic Society (AITLS) ஆகியவற்றின் வாழ்நாள் உறுப்பினராகவும் இருந்து தமிழ், மொழியியல் சார்ந்த பல பங்களிப்புகளைச் செய்து வருகிறார். இலங்கையிலே தமிழ் மொழியியற் பேராசிரியர் வரிசையில் சுசீந்திரராஜா, நுகுமான், இரத்தினமலர் கலைநாதனுக்கு அடுத்ததாக பேராசிரியர் சுபதினி ரமேஸ் அவர்களைக் குறிப்பிடலாம்.

